

vol, com és lògic, des de bon començament i sempre evitar males interpretacions.

Els metges sindicats de les comarques catalanes han tingut tothora igual participació en les tasques directores del Sindicat que els de Barcelona. Mai cap Assemblea, ni cap Consell no han tingut la més lleu desconsideració envers ells. Els Delegats i els Consellers de Barcelona, en la seva immensa majoria, han vist sempre amb satisfacció i han sumat els seus vots per a mantenir la proporció de 70 per 100 de Delegats de les comarques en l'Assemblea i un 54 per 100 de consellers comarcans en el Consell. Creiem que és la prova més evident de les consideracions de tots els ordres que sempre hem guardat per als companys comarcans, i consti que si donem aquestes dades, és per aclarir la diferenciació que el doctor Canal s'esforça a senyalar, que per nosaltres no existeix, car sempre hem cregut que tots els organismes directius estan formats per un 100 per 100 de sindicats.

Altrament interessa també fer constar que el Consell treballa activament en la ponència de limitació de partits mèdics, contractes, conductes i serveis extraordinaris, perquè creu pot ésser eficaç el seu treball i no pot compartir el criteri del Dr. Canal; que el Sindicat no pugui donar solucions efectives al problema de conducta mèdica. Els fets varen demostrar a Catalunya l'eficàcia de l'actuació del Sindicat, car és evident la millora que va obtenir el metge rural en iniciar-se l'obra sindicat. No es parlava, ni es presumia, de cap reglamentació oficial i el Sindicat s'anticipà de manera que resulta ben profitosa, i el Sindicat seria molt més endavant a no ésser la privació que li imposà la Dictadura. Creiem sincerament que l'eficàcia de totes les disposicions oficials durant els darrers 5 anys d'aquella situació política excepcional no és ni de bon tros comparable, pels metges catalans, a la que obtingué el Sindicat en els seus dos únics anys d'actuació.

“Sindicat i Col·legi”

per

LL. GARCIA I TORNEL

Dr. H. Puig i Sais.

Molt respectat i volgut amic i company: La lectura del darrer article vostre “Sindicat i Col·legi”, m'ha produït una sorpresa dolorosa; puix m'ha fet pensar que tal vegada m'equivocava quan creia que l'altura moral, que legítimament haveu conquerit entre el nostre estament, era com aquelles altures mitològiques en les quals ni el vent sòmou les arenes ni les passions els esperits.

Sols l'apassionament pot justificar que siguin llançades afirmacions injustes, acusacions personals—malgrat del seu impersonalisme—, de tanta més importància com més gran és el prestigi de qui les formula, sense acompanyar-hi la prova. Precisament aquest prestigi enorme que gaudiu, que sóc el primer de reconèixer i proclamar com a merescudíssim, us obligava—permeteu-me

que amb el major respecte us ho digui—a una mesura, a una equanimitat que no veia pas en l'escrit vostre. Sobretot, torno a repetir-ho, no devíeu fer afirmacions que afecten l'honorabilitat de tota una Junta, sense l'aportació de proves.

Aquesta manera de procedir, emprada per un altre que no fos vós, l'hauria qualificada com en el meu concepte mereix. Tractant-se de vós, en qui sempre he d'acceptar la bona fe i l'entusiasme per les coses nostres, em cal limitar-me a lamentar-la.

Dieu que la Dictadura, que lligà de peus i mans el Sindicat, concedí al Col·legi atribucions dictatorials; que nosaltres oblidàrem el nostre esperit sindical; i a tot això hi barregeu l'escalafó dels titulars i la comissió de la iguala. Respecte d'aquests dos punts darrers, què té ni mai ha tingut a veure-hi el Col·legi? Per ventura ignoreu que